

LAURA DAMIAN

SUPERmani pe TRICICLETE

istorisiri adevărate
despre zmeii de pe Facebook

EDITURA
CREATOR

BRAȘOV, 2021

CUPRINS

CUVÂNTUL AUTORULUI	7
1. SUPER MARIO, MITO-CLEPTOMANUL PATRON DE ȚIGLĂ	15
2. SUPER MARIO ȘI FATA MORGANA CĂMĂȘĂREASĂ	147
3. SICRAN, URMAȘUL STÂNGACI AL VANITOSULUI NARCIS	265
4. LUDUS, INSTRCTORUL DE FANTEZII – SCHIORUL PLECTISIT DE TRAIUL BUN	279
5. IKAR, LIMBUTUL – MENESTRELUL FĂLOS, CARE ÎMPĂRȚEA BEZELE CU ECOU LA ORA EXACTĂ	295
6. SUPER BOB, CAVALERUL FĂRĂ CAL – REȚELISTUL DAT DRAKU', CURTAT ÎN CLASA A XII-A DE PROFA DE ROMÂNĂ	339
7. SUPER CHAN, MISIONARUL – MESIA CU CENTURA DIN PIETRE PREȚIOASE	387
8. YUDEL, PIOSUL DESFRÂNAT – DOAMNE-AJUTĂ! MULȚUMESC PENTRU ACCEPT.	403
9. CUPIDOR, OBSEDATUL SEXUAL	416
10. VICTIMELE, PLAGIATORUL – ÎNGERAȘ, NU TE RĂZBUNA PE TELEFONI!	428
11. GIGI MÂNDRU, DETECTIVUL – BĂIEȚANDRUL CARE VOIA SĂ DEMONSTREZE CĂ E BĂRBAT	440
12. SUPER KLAUS, IUBITUL DIN COPILĂRIE – MAESTRUL PÂNZETURILOR DE NUDURI	455
ÎN LOC DE ÎNCHEIERE	513

CUVÂNTUL AUTORULUI

Nu am să mint pe nimeni. Nici măcar pe mine. Sunt o persoană echilibrată, cu o admirabilă stăpânire de sine chiar și în situații incomode, dar din păcate, umană. Fiica mea ar spune: *vecchia e stupida!* (it. – bătrână și fraieră)

De ce *vecchia*?

Poate fiindcă de curând am deschis porțile primei mele jumătăți de secol și, neștiind cum să le împing fără să le fac să scârțâie, mi-am folosit genunchii. Sau poate fiindcă la 50 de ani familia te crede deja ofilit, fără țeluri, împăcat cu ideea că ai ajuns la capătul drumului. Personal, consider că împlinită o asemenea vârstă, și fizic, și psihic, femeia încă se încadrează în limitele termenului de garanție.

De ce *stupida*?

Ei, pe asta o vei descoperi tu, cititorule, în paginile ce urmează, surâzând uimit sau, așa cum am făcut-o și eu în timp ce-mi depănam amintirile, bolborosind ca apa uitată pe plită: trebuie să fi fost oarbă, surdă și neînchipt de disperată, dacă m-am lăsat manipulată de sorcovele delirante ale unor nenorociți! De acei Supermani pe triciclete, cu ciorapii găuriți și cu lista de bucate imprimată pe burta puloverului ronțăit de molii, viteji care oboseau după o sută de metri, gâfâind și strigând: „ajutor, nu mă lăsa să mor!”, o ceată de super-eroi porniți să cucerească Universul, claxonând constelațiile și lălăind la lună. Unii, păgubiți de

propria ignoranță, alții, de sărăcia lucie, toți mândrindu-se cu școala vieții și cu diploma de opt clase, rătăcită în pod printre cârnații puși la afumat!

Probabil deja te pregătești să îngâni, cititorule: „mie nu mi s-ar întâmpla niciodată!”, dar crede-mă, riscul de-a cădea într-o astfel de capcană există și nu iartă pe nimeni, dacă nu se evită la timp.

Am ales să vorbesc despre Facebook, fiindcă pare o inocentă secvență eterică, însă în umbra micului Paradis al îngerilor generoși și al zânelor cu baghetă magică, se ascunde una dintre cele mai încinse anticamere ale Infernului. Iar utilizatorii aplicației o știu prea bine: comentariile grațioase, folosind figurine viu colorate și tămâieri cu tentă afrodisiacă, sunt pur și simplu stereotipuri de doi bani vechi, publicate pentru a impresiona prietenii de like-uri. Fraze înnădite stând în pat, cu trei perne sub cap și una la picioare, înghesuiți într-un fotoliu sau chiar călare pe vasul toaletei! Căci sincer, dacă oamenii s-ar iubi atât de mult cum o declară, nu s-ar piti în spatele unui ecran, ci ar ieși pe străzi, să-și strângă mâinile și să se îmbrățișeze.

Nu condamn socializarea virtuală; pe Facebook mi-am regăsit prietenii din copilărie și primele iubiri, am cunoscut și oameni minunați, însă cavitățile hexagonale ale fagurilor eterici nu custodesc doar nostalgice arome de amintiri uitate, ci și vulcanice talazuri de pucioasă, care provoacă leziuni adânci. Pe unele, cu mari străduințe, timpul reușește să le închidă, altele, din nefericire, rămân deschise până în clipa în care sufletul se desprinde și de trup, și de duhurile celor care l-au profanat.

Facebook e o lume fascinantă, extrem de ciudată! Un model alternativ al tărâmului imaginat de faimosul Dodgson, în care deja bătrânică Alice, mușcând dintr-un biscuit dulce, se transformă în cea mai senzuală regină a nopții.

Femei, bărbați, ființe cu pielea albă, neagră, maronie, în râvnita Țară a Minunilor oricine îndrăznește să viseze, modelându-și corpul, șlefându-și ridurile, conferindu-și merite și onoruri și, cel mai periculos, încropindu-și acel iluzoriu imperiu de prieteni. Un orfeon de serafimi afabili când le vinzi laude mincinoase, preschimbat în cete diavolești când le descoperi defectele!

Cu siguranță, intenția fondatorilor Facebook nu era ca ambițioasa lor invenție să-și asume rolul unei oglinzi freudiene și totuși, milioane de persoane continuă să-și ușureze conștiința în falsă prezență a unor străini. Iar statisticile ne oferă date îngrijorătoare: la începutul lui 2020, un sfert din populația globului utiliza aplicațiile achiziționate de Facebook! Probabil și facilitatea cu care te lansezi în haosul spațiului virtual are rolul ei, căci în zece minute, completând rubricile formularului de înscriere, chiar cu declarații ambigue și mincinoase, oricine obține un cont personal.

Indivizi de toate vârstele, de nivele sociale și de grade de instrucție diferite, cu un aspect estetic fluctuant, vanitoși care, ca să-și ascundă sărăcia, nu poartă pantaloni cu buzunare, falși filantropi ghidați de egocentrice principii progresiste, fanteziști, ființe umane cu o imperioasă nevoie de a câștiga puțină atenție. Și poate, dacă pentru dobândirea acestui interes s-ar respecta criteriile bunului simț și ale educației, fiecare ar căpăta în dar lingurița sa cu ambrozie, însă lupta e atât de înverșunată, și armele coborâte din pod atât de greoaie, încât competiția sfârșește mereu cu o lacinantă decepție. O lecție pe care bărbații fără demnitate continuă să o țină în fața unui impresionant număr de femei. O confirmare repetată a superficialității comportamentului masculin.

Tot studiile afirmă că majoritatea victimelor căzute în plasa pescarilor ieșiți la pensie sunt tinerele până în 20 de ani și doamnele over 45, ambele categorii ferm convinse că pretendenții care le curtează dețin calitățile estético-psihice declarate în pașaportul virtual. O mare umilință, alături de cea a escrocării, căci nu li se oferă măcar satisfacția de a fi fost trase pe sfoară de niște șarlatani chipeși.

În 99 de cazuri din 100, vânzătorii de iluzii dispuși să transforme un simplu *vrei să ne cunoaștem?* într-o mare dragoste sunt, în realitate, masculi cu un fizic alterat, înecați în complexe, refuzați de femei în mod repetat, indivizi mici cu pretenții mari, care promit strâmb, dar cu mâna pe inimă, că sinceritatea ar fi unicul defect de care nu se rușinează.

De ce mint, descriindu-se Feți Frumoși cu proprietăți pe Lună și Greuceni interstelari?

De ce nu?! Alterarea și furtul identității sunt abateri practicate frecvent pe rețelele de socializare.

Trebuie doar să găsești un gentleman arătos, obsedat de publicarea periodică a fotografiilor elegante, și un filozof de gardă de la care să copiezi trei fraze pompoase, eventual pe cele ale căror sensuri nici el nu le înțelege, apoi să aduni o turmă de oi cu simțul echilibrului în declin și să le încânți cu retorici halucinante.

Camuflajul estetic s-a demonstrat a fi unul dintre cele mai eficiente mijloace virtuale pentru a deveni popular, fiindcă ajută la abracadabrizarea adevăratei personalități, transformându-i pe pitici în uriași, pe monștri în prinți, pe cocoșați în fotomodele și pe flăcări de vârstă a treia în zmei cu blugi și Converse All Stars.

Iar eu, în urma experimentului de opt luni, făcut pe propria-mi chel-tuală, am cunoscut o cireadă întreagă! Cu multă carte, cu puțină, chiar cu foarte puțină, frumoși cu cugetul subțire, intelectuali în pantofi cu fermoar, fiindcă nu erau în stare să-și facă un nod la șireturi, artiști care iroseau sume exorbitante pentru personalizarea unui parfum, dar pe care-i speria efectul dușului asupra pielii, sărmani cu duhul și cu trupul, fătălai de 40 de ani care, după ce-și tăiau unghiile și părul, le aruncau peste cap în grădini sau în parcuri, de teamă că nu li s-ar fi lungit la loc, mormoloci care încă trăiau pe spinarea părinților și o droaie de sărăntoci cu două rânduri de haine, trași în poze pe lângă mașinile scumpe din parcurile hotelurilor de cinci stele.

Toți cu o trăsătură comună: BUFONI!

Nu am să ascund că pe unul l-am primit în casă. L-am așezat la masă, i-am oferit un pat cu așternuturi curate, chiar un loc de muncă și un generos sprijin financiar. Altuia, mințindu-mă că ar fi pe moarte și că nu ar fi avut cu ce să-și plătească miraculoasele terapii cu apă vie, i-am întins ultimele economii. Și nu vorbesc de sute, ci de mii de euro, căci aș fi comis un gest indecent, dacă i-aș fi dat mai puțin.

Sincer, nu dormeam pe roze la vremea aceea, însă m-am străduit să le fac rost de bani pentru că, *vecchia e stupida*, chiar credeam că problemele înșirate erau reale.

I-am ajutat din suflet, dar și dintr-o nemăsurată inconștiență, fără să mă întreb cum voi reuși să-mi asigur măcar un prânz pe zi, până la următoarea dată a simbriei.

Evident, monologurile lacrimogene care-mi topiseră sufletul și îmi goliseră visteria țineau de strategia impostorilor; un amar adevăr, descoperit doar după strigarea darurilor.

Cel care era pe ducă petrecu o săptămână în minunata Islanda, publicându-și mândru fotografiile, zâmbind morții cu gura într-o parte și cu degetul rușinii ridicat la cer.

Când i-am zărit imaginea, am gândit: ei, da, dragă Laura, privește bine, e gestul escrocului victorios! Un autograf dedicat ție: *„fraierul care întinde o mână, primește recunoștința unui medius!”*.

Azi sunt convinsă că și jelania sa răscolitoare, despre curele împotriva cancerului, și sentința de „numai un an de viață”, dată de o comisie medicală, erau o invenție grosolană, probabil recitată și altor femei, fiindcă după prezicerile specialiștilor, în noiembrie 2019, când am început să lucrez la titlul acesta, ar fi trebuit să vărs șiruri de lacrimi la marginea unui mormânt, mângâind crucea pe care un tâmplar ar fi incizat numele ticălosului. Însă el e viu! A mai pus câteva kilograme în jurul taliei și o ține tot într-o distracție, sponsorizat de alte naive filantroape, fără să aibă măcar un guturai.

Celălalt, copleșit de necazurile familiei: mama bombardată de tumori, tatăl cu creierii fripți, sora despărțită și nepoții mai mereu prin spitale, doi ani mă duse cu vorba că mi-ar fi înapoiat măcar o parte din sumele date, iar dacă nu l-aș fi blocat pe toate aplicațiile, cu siguranță și azi ar fi continuat să-mi promită rambursarea. Mâncase și băuse de mii de euro și el, umplându-și telefonul cu panorame de chiolhan, pozând sfidător cu sticla de bere într-o mână și cu țigara între degete, prin curtea amicilor – laudându-se că nu el, ci ei ar fi plătit totul, sau la iarbă verde, în fața grătarului fumegând.

„Banii mei, murmuram, de fiecare dată când îmi aminteam cât de naivă mă demonstrasem. Eu i-am economisit și nemernicul mi i-a perpelit”!

Zile și nopți am rămas cu stomacul mai mult gol decât plin, nevoită să achit împrumuturile cerute pentru a-și rezolva problemele inexistente, iar imaginea hălcilor de carne întinse pe jar mi-a stăruit în minte lungi săptămâni, sfărâindu-mi și ura, și furiile. Fără folos... Trecutul e singura evidență a faptului împlinit și niciun alt sacrificiu nu mi-ar fi învăluit vreodată greșelile în mantia triumfului.

Am făcut rău că i-am ajutat? Sunt un exemplu nătâng, de indicat cu pumnul, pentru că încrezându-mă în strigătele lor disperate m-am demonstrat umană?

Nu știi, dar cu siguranță nu mi-aș repeta niciodată gesturile caritabile!

În perioada de convalescență virtuală am renunțat la un cârd de amici chiar la prima încercare de investiție financiar-sentimentală, căci, deși le refuzam ofertele, nu păreau să înțeleagă că și distracția, și banii se terminaseră. Cu semeție, vreo câțiva dintre ei m-au scos imediat din lista de prieteni.

Surpriza? Tocmai cei cărora nu le reușise trufa! Ori până la capăt, ori deloc. Bufoni ticăloși!

Din nefericire, istorioarele adunate în această carte nu sunt inventate. S-au petrecut cu adevărat, amprente de cenușii a două dintre ele pătându-mi demnitatea și înghesuindu-mi-se în suflet, chiar deasupra lucrurilor pozitive care, din când în când, mi se mai întâmplă și mie. Și oricât de puternică mă consideram până a le trăi, de remușcări nu cred că-mi voi elibera vreodată judecata, căci așa păcătoase, ghemuite, negate, agitându-mi tihna în clipele în care mă mint că le-am dat uitării, găsesc oricum puterea să-mi rădă printre iluzii că și eu, cu toată experiența de viață și cu îndelunga autopregătire psihologică, am căzut în plasa zmeilor eterici.

Așa s-a născut volumul *SUPERmani PE TRICICLETE*. Din dorința de a povesti nu mândră, ci rușinată, ce soiuri de peștișori aurii m-au ademenit să-i pescuiesc, navigând pe Facebook. Unul mai prețios decât altul, fălindu-se în armuri solzoase, gata să-mi îndeplinească până și cea mai de neîndeplinit dorință! Că odată prinși în mreje, ochii nu au deslușit decât o ridicolă ceată de schelete plutitoare, cu neuronii întinși pe bigudiuri și cu filamentele discernământului croșetate într-un uriaș

semn de întrebare, asta e o altă mâncare de balenă! Însă am ținut morțiș să împart cu tine, doamnă, și cu tine, domnule, micile mele aventuri virtuale, făcând haz de necaz de momentele jenante și de ingenuitatea de care am dat dovadă. Mai ales în cazul celor doi plângăcioși cu mâna întinsă.

Pseudo-dizertația mea satirică se dorește a fi un avertisment la adresa victimelor, dar și la cea a escrocilor, fiindcă într-un final, comportamentul narcisist și setea de vedetism demască toate intențiile abjecte.

Experiențele trăite sunt simple confesiuni. Reale. Doar modul agramat în care erudiții frului de praf își declarau ereziile este șlefuit, căci repetabilitatea greșelilor ar fi tocit și răbdarea, și musculatura oculară a cititorului. Iar din respect pentru familiile nenorociților, copii sau părinți în viață încă, am mai făcut un lucru: le-am recreștinat identitatea. Însă dacă volumul le va pica în mâini, cu siguranță se vor recunoaște. Și ei, și cei care li se aseamănă. Pentru că nu trebuie neapărat să te numești Mario, Bob, Sicran, Ikar, Chan, Yudel, Gigi sau Klaus, Facebook e plin de astfel de tipare!

O ultimă precizare, cititorule. Dacă lectura îți va stârni curiozitatea să-i identifici pe vulpoii care-au păcălit ursoaica, te voi dezamăgi: pe profilul Laura Damian, niciunul nu figurează în lista cu prieteni!

Iar asta, fiindcă întotdeauna mi-a plăcut să învăț de la maeștri.

Cum primul nemernic s-a demonstrat un sclipitor profesor de șiretlicuri, am căutat să îl întrec, atrăgându-l în capcană de pe un alt cont. Tot acolo mi-am început experimentul social, mângâind orgoliul pandemoniului de zmei, pregătiți să mă cucerească.